

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCCXXXII. ad annum CCCCLI.

Parisiis, 1644

Conciliablvvm Ephesivvm Secvndvm, Vniversale Reprobavvm, Quo centum
& viginti octo episcopi, anno Domini CCCCXLIX. Eutychem absoluerunt,
haeresim eiusdem confirmarunt, & Flavianum cum quibusdam ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-14584

^aCONCILIABVLVM
EPHESINVM SECVNDVM,
^bVNIVERSALE ^cREPROBATVM,

Quo^d centum & viginti octo episcopi, ^eanno Domini
CCCCXLIX. ^fEutychem absoluerunt, hæresim eius-
dem confirmarunt, & Flavianum cum quibusdam aliis
episcopis condemnarunt.

^gActa Conciliabuli a notariis Dioscori confecta extant in Concilio
Calchedonenfi, actione prima. Incipiunt mendose sic:

^hTEMPORE Zenonis & Postumiani venerabilium
consulum, sub quarta Idus Augusti, indictione ter-
tia, &c.

NOTÆ.

^a Conciliabulum.] Theodosius imperator, Chrysaphii eunuchi
fraude & dolo inductus, usurpata sibi pontificia auctoritate, Syno-
dum œcumenicam contra ius & consuetudinem ecclesiæ indixit,
datoque ad Dioscorum Alexandrinum rescripto, eum Synodi præ-
sidem constituit, concessa eidem facultate adducendi quos vellent
episcopos, quique Eutychemis causæ contra Flavianum fauerent.
Hæc Liberatus diaconus in breuiario cap. 12. Nicephorus libro 14.
capite 47. Qua occasione accidit, quod illi qui constantissime ad-
uersus Eutychem fidem catholicam de duabus naturis in Christo
propugnaturi erant, tamquam Nestorianæ hæreseos fautores, ibas
nimirum & Theodoretus, ab aditu Concilii prohiberentur, con-
tra vero illi qui Eutychemis studiosissimi erant, tamquam acerrimi
Nestorianæ perfidiæ impugnatores, Synodo interesse & præesse iu-
berentur.

Hoc Con-
ciliabulum
ab impera-
tore indi-
ctum.
Dioscorus
est præses
Concilii.

Episcopi
quales con-
uocati.

Quoniam vero imperator non ignorabat Cōcilium œcumenicum
nullum fore, quod absque Romani pontificis auctoritate indictum
esset, illud iniit consilium, ut eum quidem vocaret, sed tamen ne vel
per se, vel etiam per legatos adesset, caute admodum præcaueret. Et
quomodo id factum? Primū angustissimo termino tempus clausit, ut
non nisi magno incommodo adesse posset. Et quia præter antecesso-
rum consuetudinem atque exemplum esse sciebat, ut ipse pontifex
in persona propria Concilio vniuersali interesset, scribens ad Leo-
nem pontificem, eius personam huic Synodo præsetem esse petiuit.
Hæc ex epist. Leonis 13. Cum pontifex literas Theodosii accepisset,
mala, quæ ecclesiæ suæ imminere præfagebat, anteuertere cona-
tus, persuasit imperatori, ut si in Italia Conuentus episcoporum ha-
beri non posset, plane omitteretur, eo quod in re adeo perpicua tan-

Pontifex
vocatus ad
Concilium
dolosè.

Pontifex
restitit im-
peratori in
principiè.

Concil. Tom. 7.

Qg

Encyclicam
epistolam
ad Flauia-
num misit.Synodus
prædatoria
seu Ephesi-
num latro-
cinium.Vniuersale
Concilia-
bulum.Redargui-
tur Caluini
mendaciū.

Reprobatū

ra consultatio non esset adhibenda. Sed cum hac in re frustra laborasset, ne per absentiam Romani pontificis causa fidei aliquod dispendium pateretur, tres legatos a latere misit, Iulianum Puteolanum episcopum, Renatum presbyterum cardinalem tituli sancti Clementis, atque Hilarum sanctæ Romanæ ecclesiæ cardinalem diaconum. His illam encyclicam epistolam ad Flavianum inscriptam, quæ supra inter Leonis extat decima, dedit, eo consilio, ut in Conuentu episcoporum legeretur, & quid de Verbi incarnatione sentiendum sit, vniuersa Synodus intelligeret. Appropinquante iam die cogendæ Synodo præstituta, imperator magistratui suo, quem interesse iusserat, scripto diligenter curare mandauit, ut episcopi qui in Synodo Constantinopolitana causam Eutychetis iudicassent, nihil interloquantur. Vnde non immerito Synodus prædatoria seu latrocinium Ephesinum est nominatum hoc Concilium, a quo veritatis defensores alii profugantur, alii in exilium deportati miserime tandem occiduntur. Hæc ex actis Conciliabuli, Liberati diaconi breuiario cap. 12. Nicephor. lib. 4. cap. 47. ex Leonis epistola, Euagrio lib. 1. cap. 9. & 10. Baronius anno 449. num. 21. & sequentibus. Conciliabulum appello hunc malignantium episcoporum Conuentum, quod teste Liberato cap. 13. synodali iudicio definitum, atque lege imperatoria sancitum fuerit, ne synagoga diaboli nomen Concilii obtineret.

^b *Vniuersale.*] Quod hæc pseudosynodus Ephesina œcumenica habita sit, aperte testatur sanctus Gregorius magnus lib. 6. epist. 31. Iud. 15. Ad Flauiani Concilium improbandum, Eutycheten intercessore Dioscoro vniuersale Concilium expetiuisse, nuruque imperatoris impetrasse, testatur Liberatus diaconus in breuiario cap. 12. his verbis: *Urgebat apud principem vniuersale fieri Concilium, ut improbaretur Concilium Flauiani. Scripsit ergo Dioscorus Theodosio imperatori, quia aliam fieri Synodum oportet, & quæ ut fieret persuasit Eutyches: annuit imperator.* Initio Concilii Chalcedonenfis Dioscorus in iudicium vocatur, quod Synodum ausus est facere sine auctoritate sedis apostolicæ, utique œcumenicam & vniuersalem, qualem ab alio quam Romano pontifice indici, nunquam licuit, nunquam factum est. (prouincialium Synodorum, quas metropolitani indixerunt & conuocarunt, plurimæ sunt) Hanc igitur Synodum, quam factione Dioscori Theodosius imperator indixit, cui Dioscorus auctoritate imperiali præfedit, ad quam Leo pontifex non semel inuitatus legatos a latere ablegauit, vniuersalem fuisse, dubium esse nequit. Mentitur Calvinus, quod legati sessionem primam, sibi nomine pontificis iure debitam, concedi non postularint. Scribit enim Liberatus in breuiario cap. 12. legatos Romani pontificis, cum Dioscorum præsidere vidissent, noluisse in Concilio sedere, nisi præsentiam, quam contra æquitatem ab imperatore extorserat Dioscorus, pontifici cederet. Vide Bellarm. lib. 1. de Concil. cap. 6. & 19. Possesinum in apparatu sacro verbo *Ephesina secunda Synodus.*

^c *Reprobatum.*] Cum hæc Synodus neque legitima auctoritate

ANNO
CHRISTI
449.

indicta sit, eidemque alius quam pontifex Romanus per se aut suos legatos præfederit, denique in eadem nil nisi per vim & metum tentatum, atque loco sacrorum librorum gladii & fustes adhibiti fuerint, non immerito a Leone pontifice est improbata, vt ex epistola eiusdem Leonis 22. ad clerum & populum Constantinopolitanum, 24. ad Theodosium, item ex epistola 25. ad Pulcheriam cognoscere licet. Maiores nostri prædatoriam Synodum iustissime appellarunt, quod in ea apostolicæ sedis legatis repugnantibus Eutyches absolutus, Flavianus aliique catholici condemnati, & ad subscribendum iniquæ sententiæ plerique episcopi per minas & vim, intentatis exiliis, catenis, fustibus & gladiis adacti fuerint.

est Concilium.

Cur prædatoria Synodus nominata fuerit.

^d *Centum & vigintiocto episcopi.*] Quorum omnium nomina recensentur in actis huius Conciliabuli, extantibus infra actione prima Concilii Calchedonensis. Nonnulli tamen eorum per suos vicarios ad hoc missos interfuerunt. Præsto etiam fuerunt apostolicæ sedis legati supra nominati. Dioscorus Alexandrinus non tantum præfuit, sed etiam locum primum sibi indebitum auctoritate imperatoris occupauit.

Numerus episcoporum.

^e *Anno Domini 449.*] Qui est decimus Leonis, & 42. Theodosii imperatoris. Id ex actis vtriusque Constantinopolitani Concilii euidenter apparet. Mense Nouembri anni 448. sub consulatu Zenonis & Postumiani Constantinopolitanam primam contra Eutychem habitam esse, testatur initium eiusdem Concilii. Sub consulatu Protogenis consignata habentur acta secundæ Synodi Constantinopolitanæ in causa eiusdem Eutychetis, anno 449. celebratæ: post quam eodem anno mense Augusto habitam esse liquet hanc pseudosynodum Ephesinam. Hæc igitur verba quæ habentur principio actuum huius Concilii: *Tempore Zenonis & Postumiani venerabilium consulum indictione tertia*, mendosa sunt & surreptitia. Emendari & restitui possunt hoc modo: *Sub consulatu Zenonis & Postumiani, &c. indictione secunda.* Primus hæc obseruauit accuratissimus annalium scriptor Baron. anno 448. num. 58.

Tempsus habitum Concilii.

Acta Concilii emendantur.

^f *Eutychem absoluerunt.*] Cum omnes simul in basilica sanctæ Dei genitricis Mariæ confedisent, Dioscorus literas imperatoris sibi datas legi mandauit. Legati sedis apostolicæ postquam de sua commissione & legatione Synodum informassent, & Leonem papam quod in persona propria non comparuisset excusassent, ex eo quod Romani pontifices non nisi per legatos extra urbem Synodis interesse consueuissent, encyclicam illam epistolam Leonis de Verbi incarnatione ad Synodum & ad Flavianum transmissam legendam obtulerunt. Dioscorus vbi eam accepisset, iuramento quidem promisit fore vt legeretur, sed parum præstiti iuramenti memor ex composito varias imperatoris epistolas legi ac recitari præcepit, vt a legenda Romani pontificis epistola præsentem auocarentur: quamobrem non iniuste act. 3. Concilii Calchedonensis Dioscorus periurii est accusatus. Absoluta recitatione literarum imperatoris, facta est suggestio de fide agendum esse: contra Dioscorum ex decreto impe-

Acta Conciliabuli.

Concil. Tom. 7.

Qq ij

ratoris de controuersis inter Flauianum & Eutychem Constantinopoli obortis tractandum esse respondit. Hoc idem placuisse episcopis omnibus notarii Dioscori falso exceperunt, prout acta Concilii Calchedonenſis actione prima aperte demonſtrant. Ingreſſus in conceſſum episcoporum Eutyches, libellum fidei obrulit. Quo recitato, Flauianus Eusebium Dorylæi episcopum accusatorem audiendi petiuit: ſed fruſtra, quaſi non fuerit Flauiani aliquid in hac Synodo petere, cum olim Eutychetis iudex, hic uero cum Eusebio reus dumtaxat aſſiſteret iudicandus: ita facti turpitudinem in Concilio Calchedonenſi comes Elpidius excuſauit. Deinde acta Constantinopolitani Concilii publice legi uoluit Dioscorus. Legati autem non ante illud admittendum eſſe dixerunt quam epiſtola encyclica pontificis lecta foret. Cum Eutyches oppoſitam legatorum contradictionem ſuſpectam allegaſſet, eo ſuſpicionis argumeto, quod apud S. Flauianum manſiſſent, & cum eo pransi fuiſſent, Dioscorus incompetenti exceptione attempta, legatorum petitionem repulit, ipſiſque inuitis acta Constantinopolitana legi permiſit. Quæ dum legerentur, illi qui Dioscoro abblandiebantur, bis terue Eutychiannam hæreſim clamoribus ſuis interpoſitis confirmarunt. Lectione actorum abſoluta, a Dioscoro eiſque ſectatoribus, reclamante Flauiano, Eutyches eſt abſolutus: dolendum eſt Domnum Antiochenum, Iuuenalem Hieroſolymitanum, Stephanum Ephesineum, alioſque inſignes episcopos, minis exilii & deſiſtionis in eam ruinam præcipites inductos eſſe, quod impii hæreſiarchæ abſolutionem ſubſcribendo ratam habuerint. Poſt hæc iuſſu Dioscori acta prioris Synodi Ephesineæ, quæ que ibi de fide ſtatuta fuerint, lecta fuerunt, inſiſta excõmunicationis pœna illi qui aliter ſentiret. Probatis omnibus quæ in ſacroſancta Synodo Ephesine ſtatuta erant, Flauianus Constantinopolitanus, Eusebius Dorylæi, Ibas Edeſſenus, Theodoretus Cyri episcopi condemnati, ſedeque episcopali, ſurrogatis aliis, amoti fuerunt. In locum Flauiani Anatolius, & pro Iba Nomius ſuffecti fuerunt. A Flauiano & Theodoreto ad ſedem apoſtolicam appellatum eſſe, ex actis Concilii Calchedonenſis, epiſtolis Theodoreti 113. &c. aliisſque ſcriptoribus liquidiffime conſtat. Sententiam in Flauianum & Eusebium pronuntiatam, præter legatos pontificios, ſubſcriptione ſua omnes fere episcopi approbarunt. Quod qua ratione acciderit, in Synodo Calchedonenſi, Dioscoro præſente, teſtatus eſt Acacius episcopus his uerbis: *Pure charta ſubſcripſimus compulſi & uolenter, & multa mala perpeſſi, nolentes, ſed & per potentiam oppreſſi ſubnotauimus. Uſque enim ad ueſperam tenuerunt nos recludentes in eccleſia, & agrotantes nos neque quieſcere permiſerunt, neque concedere ut aliquantulum reſocillaremur, ſed milites nobis cum ſuſtibus & gladiis impoſuerunt, & ſic nos fecerunt ſubnotare.*

Eutyches
abſoluitur.

Flauianus
cum aliis
quibusdam
orthodoxis
condemna-
tur & de-
ponitur.

Præter le-
gatos apo-
ſtolicæ ſe-
dis, omnes
fere episco-

In hoc tam horrendo episcoporum ſuffragio ſola nauicula Petri incolumis emergens ſaluatur. Legati enim apoſtolicæ ſedis Dioscoro audaciſſime in faciem reſtiterunt, conſtantes nullius roboris eſſe, quæ per vim & metum extorquerentur. Quæ conſeſtatio

ANNO
CHRISTI
449.

et si in actis quæ Dioscorus, vt diximus supra, per suos notarios ad libitum confici voluit, desideretur; est tamen de his expressa mentio in pluribus literis Leonis Romani pontificis ad Theodosium & Pulcheriam datis. Hilarum Dioscorus, (ne quæ tyrannice gesta erant Romano pontifici nuntiarentur) vi adhibita retinere tentauit; sed ipse ocius fuga elapsus, per inuia loca, perque multa pericula, ope diuina potius quam humana liberatus, Romam peruenit, atque pontifici singula, prout gesta fuerant, enarrauit. Ex literis Pulcheriæ Augustæ ad Leonem Romanum pontificem, quæ extant inter præambulares Concilii Calchedonensis, constat episcopos qui subscribere recusarunt, a Dioscuro per milites in exilium deportari iustos esse. Cum Flavianus post interpositam viua voce appellationem, animo prosequendæ eiusdem appellationis, scriptum libellum appellatorium legatis obtulisset, *Casus est*, inquit Liberatus diaconus in breuiar. cap. 12. *& multis iniuriis affectus, dolore plagarum migravit ad Dominum.* Hunc tandem finem consecuta est Synodus œcumenica, quam a S. Leone improbatam, maiores nostri iure prædatoriam appellarunt: in qua omnia per vim & metum extorta: in qua loco sacrorum librorum gladii atque fustes: in qua suffragiorum libertas fuit vincta catenis: in qua pro Dei laudibus auditæ sunt militum minæ: in qua perfidus hæresiarcha præses & patronus: in qua hæresis est stabilita: in qua nullus iudicii sacri ordo seruatus, nulla viguit censura Canonum & Decretorum: in qua siluerunt episcopi, clamauerunt hæretici: in qua de oppressa fide catholica impietas triumphauit, & de manubiis lapsorum episcoporum diabolus trophæa erexit, atque tandem de cæde martyris superbus tyrannus Dioscorus triumphauit: de qua in vniuersa ecclesia catholica auditi sunt vndique gemitus, luctus & clamor: de qua iidem ipsi qui subscripserant orientales ecclesiæ præsides repleti sunt vndique lacrymis, semetipsum erubescerent, suorumque aspectum vitantes, quod tam ignauiter fidem catholicam perdidissent, infamem hæresiarcham restituisent, & innocentissimum Flavianum vna cum aliis sanctis episcopis condemnassent. Baron. an. 449. n. 77. & sequentib.

^s *Acta Conciliabuli.*] Hæc acta a notariis Dioscorig confecta, de falsitate non semel a patribus Calchedonensis Concilii conuicta fuerunt. Habebant enim, quod cum dixerat Dioscorus non de fide, sed de controuersia Eutychetis & Flauiani agendum esse, id omnes episcopi suo calculo confirmassent: contra quod in Conc. Calchedon. act. 1. demonstratum fuit, nihil huiusmodi ab episcopis dictum esse. Patefactum est etiam quod iidem notarii in notarios Stephani Ephesini episcopi impetum fecerint, quodque hi recens scripserant, illi deleuerint, tanta vi adhibita, vt eorum thecas diripuerint, digitosque resistentium pene confregerint. Baron. ann. 449. nu. 79.

^h *Tempore Zenonis & Postumiani.*] Hæc verba mendosa esse, atque sic emendanda: *Post consulatum Zenonis & Postumiani indictione secunda, &c. dixi & probaui supra verbo, Anno Domini 449. in fine.*

pi condemnationem Flauiani approbaverunt.

Hilarus fuga sibi consuluit.

Flavianus occisus.

Quæ in hoc Conciliabulo impie gesta sunt.

Acta Conciliabuli corrupta.

Nota consularis in actis apposita, est mendosa.